

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό αρ. 10

20 Λεπτά το κάθε φύλλο 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίβρια της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοις, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού Υπογείου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξοχον, και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάκου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

νέχουνε κανένα παράπονο οι Ρωμαίοι. Η πολιτική κωμωδία βάσταξε πολύ, παραπολύ, κ' έτσι μπορέσανε να τήνε γλεντίσουνε καλά οι άνθρωποι, ανάλογα πάντα με τα βαριά θεατρικά που πληρώσανε, αφού η βουλευτική επιχορήγηση από τις Ρωμαίικες τσέπες τραβιέται.

Καλοπλερώνουν λοιπόν οι άνθρωποι κι αξίζει να καλογλεντούν. Ο Νιεληγιάνης έτσι τα παίρνει τα πράματα, γι' αυτό δα και μās έσκασε όσο να γεννήσει το νέο υπουργείο του. Τι θέλετε; Μιά κι δξω; Μά έτσι το πράμα δεν έχει κανένα γούστο, η κωμωδία, να πούμε, δεν έχει καμιά πλοκή, είναι άνοστη και κρύα, κ' οι θεατές τήνε σφυρίζουνε.

Γι' αυτό κι ο γερο-μπεχλιβάνης τήνε κλωθογύρισε. Για να κινήσει το ενδιαφέρον, που λένε κ' οι

θεατοίχοι. Για να κάνει τον κόσμο να περιμένει με αγωνία το τέλος της, για να πετύχει το θέαμα. Και τα κατάφερε μια χαρά. Όλη τη βδομάδα οι Ρωμαίοι απ' άκρη σ' άκρη αϊτόνε προσέχανε, σχολιάζοντας κάθε λέξη του, κάθε κάμωμά του, κάθε άνοησία του.

Κι ο γερο-μπεχλιβάνης χαιρότανε και χαμογελούσε πούβλεπε πως πετύχαινε η παράσταση και πως ο κόσμος θάμαζε το κόλπο του.

Μιά μέρα μονάχα ο κόσμος δεν πρόσεξε στην άφεντιά του. Την ημέρα που παρακολουθούσε την άλλη κωμωδία που παίζε ο κ. Παπαδιαμαντόπουλο-Ι μέσα στους δρόμους της Αθήνας, πότε τρέχοντας καπότε σιγοπερπατώντας, πότε κάνοντας πως διαβάζει επιγραφές μαγαζιών και πότε κοιτάζοντας τις καμινάδες των σπιτιών, πότε παίρνοντας τον ίσιο δρόμο και πότε κόβοντας βόλτες μέσα σε στενοσόκακα, για να γελάσει τον κόσμο—σάμπως ο κόσμος δέ θα το μάθαινε ύστερ' από λίγη ώρα!—και να πάει έτσι στα κρυφά, δίχως να τότε πάρει κανέναν μυρουδιά, στο σπίτι του Νιεληγιάνη.

Όποιος παρόμοιασε τη Ρωμαίικο με σαπινοθέατρο που παίζει όλο κωμωδίες, είπε τη μεγαλύτερη αλήθεια.

Η «ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ»

στο φύλλο της περασμένης Κυριακής ξαναδημοσίεψε το άρθρο που δημοσιεύσαμε σ' αυτή τη στήλη για τις πολιτικές όμιλίες τ' Ιθνητή της και σχολιάζοντας το έκαμε και η ακόλουθη σημαντική δήλωση:

«... Είς το πρόγραμμα της περ' την «Μεταρρύθμιση» εταιρίας ήτο αναγεγραμμένον πως εις προσεχείς εκλογάς καταρτισθή εις κοινός συνδυασμός καθ' όλην την Ελλάδα νέων ανδρών ριζοσπαστικών ιδεών, κατά των κομμάτων και υπέρ της Έθνοσυνελεύσεως, ίνα σχηματισθή κ' εν Ελλάδι εν ύγιες κόμμα άρχων και προόδου. Δυστυχώς η διάλυσις της Βουλής επέρχεται πολύ ένωρ, πριν η συντακτική ή προς τον σκοπόν τούτον απαιτούμενη προπαρασκευαστική έργασία, πριν η προχωρήτη το έργον ήμυν τόσον, ώστε ν' αναπετασθή πρό του λαού η σημαία της επαναστάσεως μ' έλπιδα επιτυχίας.

«Μόνον υπό ταιούτην σημαίαν θα έπολιτεύετο και ο διευθυντής της «Μεταρρυθμίσεως», όστις άλλως ούδεμίαν αίσθάνεται φιλοδοξίαν να γίνη συνάξελφος του κ. Πλατούσσα και να καταταχθή μεταξύ εκείνων τούς όποιους καθημερινώς ύβρίζει καθώς τούς πρέπει ως πιαδέντας και καταστροφείς της πατρίδος.

«Το έργον μας είναι έργον άνωτερον προσωπικών φιλοδοξιών, διά τούς όποιον και την ζωήν ήμυν ήθέλομεν θυ-

σιάζει, διότι μόνον όταν εύρεθών πολιταί με ταιούτην αυταπάρνησιν και ταιούτην πατριωτισμόν είναι δυνατόν να διαπλάσθ η και η Έλλ. Πολιτεία από Κράτος κηφήνων, εις Κράτος ρωμαλέον, εύγενές και φιλόδοξον, δυνάμενον και το έργον το έθνικόν και το έργον της ανθρωπότητος να προαγάγη».

Η δήλωση αυτή είτανε άπαραίτητη, καθώς το είπαμε και στο περασμένο φύλλο, για να ποστομωθώνε μια και καλή όσοι φαντάζονται τον άγωνα της «Μεταρρύθμισης» προσωπικόν, και χαιρόμαστε που ο κ. Φραγκούδης ακολούθησε τη συμβουλή μας.

Να πολιτευέται κανείς με τον τρόπο που δείχνει στο άρθρο του ο κ. Φραγκούδης, είναι και πατριωτικό και τίμιο. Πρώτος πρώτος δέ ο «Νουμάς» θα ύποστηρίξει και τον κ. Φραγκούδη και κάθε άλλο ύποψήριον που θα κατεβεί στον άγωνα με τέτιο πρόγραμμα. Γιατί πο κάτω κάτω, αν καταδικαστήκαμε σε ισόβια Βουλή, μόνο τέτιοι βουλευτές πρέπει να μπουνε μέσιν για να μπορέσουνε μια μέρα να τήνε βγάλουνε από τη ράχη μας και να τήνε στείλουνε κατ' Διαόλου—κει δηλ. πούπρε ν' έχει πάει από καιρό.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΥΝΤΑΙ

άκόμα τα λόγια που ο Χαΐνης είπε στη Βουλή δικαιολογώντας τούς φίλους του που θα μαυρίζανε την Κυβέρνηση στο ζήτημα της έμπιστοσύνης.

«Αδίκαι όμως τού ριχτήκανε όλοι. Ο άνθρωπος κείνο πούξερε είπει. Κι αν φαντάστηκε τον «Μακεδονικόν όρίζοντα ανέφελον» είχε δίκιο. Σκεφτήτε πόσον καιρό έμενε στην Αίγινα ψαρεύοντας, κι άπ την Αίγινα μονάχα το Άγκίστρι φαίνεται, το πολύ πολύ και η Αθήνα. Πού θέλετε να ίδει από κει αν είναι ή όχι συνεφιασμένος κι ο Μακεδονικός όρίζοντας!..

ΥΣΤΕΡΑ

άπό την έμπαρφοτευσμένη απόδραση του δολοφόνου Κριάλη, θαρρούμε πως πρέπει να προστεθεί στον Ποινικό μας νόμο και τέκόλουθο παραγραφάκι:

«Σάν κανέναν κακούργο καταδικαστεί από το Κακούργιοδικείο, κάνει ανάρεση στον Άρειο Πάγο. Κι αν άπορριφτεί ή ανάρεσή του, κάνει καινούρια ανάρεση, στον βουλευτή του τούτη τη φορά, και παίρνει χάρη. Η άπόφαση του βουλευτή κουρελιάζει κι αυτήν ακόμα την άπόφαση του Άρειου Πάγου».

Έτερος γέρον

Και τ' παλιά παθήματα,
Βλέπω στους Λαβδακίδες,
Τ' ακολουθούν παθήματα,
Πού πνίγουν τις έλπίδες.
Λύτρωση πιά δέν έχουνε,
Μά από τούς θανάτους
Τήν άτυχή γενιά τους
Κανείς τήν κυνηγά
Κ' έτσι, το φως που άπλώθηκε
Γλυκά για να ζεστάνη
Τό δέντρο του Οιδίποδα,
Πού τ' αλκιδά του χάνει,
Για να τ' ούσση έρχεται
Μιά ματωμένη σκόνη,
Κι' ο λόγος που πληγώνει,
Κ' η έγδίκηση ή κακιά.

Κορυφαίος

Ω Δία, ποιός το φαντάστηκε
Πώς θ' έ να σταματήσει
Τήν άφραστή σου δύναμη,
Και πως θα τή νικήση,
Άφου δέν τήν ένίκησαν
Κι' αυτοί που όλα λυγούνε,

Χωρίς να κουραστώνε,
Ο ύπνος κι' ο καιρός;
Και βασιλιάς άγέραςτος,
Στο δυνατό σου χέρι
Έσύ κρατάς τον Όλυμπο,
Πού λάμπει σάν άστέρη.
Μά το θνητό τον άνθρωπο,
Η σφοδρά κρυμμένη
Στο δρόμο τόν προσμένει
Ο νόμος είναι αυτός.

(Παρουσιάζεται ο ΑΙΜΩΝ)

Όμως η έλπίδα ή άστατη
Πολλούς παρηγοράει,
Τά δώρα της χαρίζοντας,
Μά και πολλούς γελάει.
Και δίχως να τ' νοιώσουνε
Σιγά σιγά τούς σέρνει
Και σάν τυφλούς τούς φέρνει
Να πέσουν στη φωτιά.
Κ' έν' ένας λόγος φρόνιμος,
Πού πάντοτε άληθεύει,
Πώς το κακό της μοίρας του
Με το καλό μπερδεύει,
Έκείνος όπου σπρώχνεται
Άπό θεό κρυμμένο,

Σε λάκκον άνοιγμένο
Να βρ' η τή σφοδρά.

Κορυφαίος (βλέπει τον Αίμονα)

Νά! ο Αίμονας, ω βασιλιά, το ύστερινό παιδί σου.
Σά λυπημένος φαίνεται για τήν κακή τη μοίρα,
Πού τη μνηστή του μέλλεται να βρ' η, τήν Άντι-
[γόννη,
Και που του κλέβει άνέλπιστα τήν εύτυχία του
[γάμου!

ΣΚΗΝΗ Β'.

Κρέων, Αίμων, χορός, όπλοφόροι

Κρέων

Γρήγορα θά τ' μάθωμε, κάλλια από τούς προφήτες!—
Παιδί μου, τήν άπόφαση ξέρεις για τή μνηστή σου,
Κ' ήρθες με τον πατέρα σου τάχατες θυμωμένος;
Η θάχω τήν άγάπη σου σ' ό,τι κι αν έγω κάμω;

Αίμων

Δικός σου είμαι, πατέρα μου, και τις δικές σου γνώμεις
Πούναι σωτές και φρόνιμες, έγω θ' ακολουθήσω.
Και δέ θα προτιμήσω έγω ποτέ κανένα γάμο,
Άπό τ' να με κυβερνάς: έσύ, με σωστή γνώμη.

ΓΕΙΑ

χαρά στους Πειραιώτες Δημοτικούς συμβούλους και στον λεβέντη το Δήμαρχό τους. Να μας ζήσουν όλοι πέρα πέρα. Με τα μασκαροκαυώματά τους και τους τραμπουκόκαυγάδες τους μας απέδειξαν οι άνθρωποι πως έχουν όλα τα προσόντα να γίνουν και βουλευτές και ύπουργοί ακόμα, αφού μάλιστα έγινε ύπουργός κι ο Λεβιδής πού δεν κατάφερε, ό,τι λόγου τους καταφέρνανε!

Για τον κ. Λαμαλά πιά, τον Πειραιώτη Δήμαρχο, που βάζει τους μπράδους του να ξελαφορτώνουν τους συμβούλους, ούτε λόγος να γίνεται. Αυτός και Πρωθυπουργός να γίνει, λίγο θά του είναι πάντα.

ΣΥΣΤΗΘΗΚΕ

δω κ' ένα μύνα ένας σύλλογος, ή ένα «άδερφά τ'α» — καθώς πολύ σωστά τότε θέλει ο κ. Πάλλης — με τον τίτλο «Εταιρία της Εθνικής Γλώσσας» και με σκοπό το ξάπλωμα της γλώσσας μας της δημοτικής. Πρόεδρος της Εταιρίας είναι ο φίλτατος ποιητής Μαλακάσης; και σύμβουλοι οι κ. κ. Κ. Χατζόπουλος, Στασινοπούλος, Πορφύρας, και Μάτσας.

Η Εταιρία θά πασκίσει να ξεριζώσει τη μωρή ιδέα πούχει ο κόσμος για τους δημοτικιστές θεωρώντάς τους αγράμματους και προδότες του Έθνους — μ' άλλα λόγια ο σκοπός της είναι περισσότερο κοινωνικός παρά φιλολογικός. Η Εταιρία θά βγάλει, μαθαίνουμε, κ' εφημερίδα δική της, και θά φροντίσει μ' αυτήν, καθώς και με διάφορα άλλα μέτρα, βιβλία, δημόσιες διάλεξεις κλπ. ν' ανοίξει τα μάτια του κόσμου και να του αποδείξει πως ο αγώνας για τη δημοτική γλώσσα, είναι αγώνας Έθνικός που πρέπει να τον αγαλιάσει αλάκερο το Έθνος για να βγάλει από το σκότεινο του Δασκαλισμού και να δει κι αυτό μέρες φωτεινές κ' ευτυχισμένες.

Για κάτι τέτιο, θαρρούμε, αγωνίζεται κι ο «Νουμάς» δυο χρόνια τώρα. Γι' αυτό κ' η χαρά του είναι μεγάλη που με τη σύσταση της Εθνικής αυτής Εταιρίας αποχτάει τέτιους δυνατούς κ' ειλικρινείς συμμάχους κι οδηγούς.

Ο κ. Πάλλης μας γράφει, πως αν του χρειάζεται, Ρητό του Αδερφάτου, ας βάλει

στη βοσλλα του τη λέξη ΘΥΣΙΑ, γιατί με θυσιές μονάχα οι τέτιοι αγώνες πετυχαίνουνε.

ΠΟΛΥ

βιαστικά μεταφράστηκε και βιαστικά τυπώθηκε στον περασμένο «Νουμά» το άρθρο του Ψυχάρη από το «Χρόνος», καθώς μας ήρθε την τελευταία στιγμή γι' αυτό, έδω κ' εκεί, η μετάφραση χρειάζονταν κάποιο δούλεμα, που σωστά να δίνει το νόημα του καλοδουλεμένου πρωτότυπου. Έπειτα τρυπώσανε και κάποια λαθάρια που εύκολα καταλαβαίνονται. Ο μόνος παράγραφος που πρέπει να ξανατυπωθεί βρίσκεται στις γραμμούλες τούτες:

«Και πολύ σημαίνει να γνωρίσουμε τι αναπάντεχο μπορεί να συνεισφέρει με τη φιλολογία του, και τι από τον άνθρωπον μπορεί να μάθω στις άλλες φιλολογίες ο λαός αυτός κτλ. κτλ.»

ΤΑ ΣΧΑΡΗΚΙΑ

Στη σκαί του αδερφού μου

Στις ξενιτιές τα τριάντα
Παντέρημος γυρνά, βουδός, οδυμένος,
Κανείς δε συμπονει στη θλίψη μου,
Ξένος κι ο πόνι, ως εγώ είμαι ξένος.

Με την καρδιά μου σύντριμμα
Στη θωρακιά μου κάμαρα γυρίζω,
Χίλιες τὸ νύχ μου ιδέες τυραγνούν,
Μέρες παλιές θυμούνται και δακρύζω.

Και κεί που η σκέψη μου ο' έδε
Σταμάτησεν, ώτμη, κι αλυσσοδέθη,
Φαρμακερή μου φέρουνε γραφή,
Μαχαίρι, που τα σωθικά μου αλβόει.

Κ' ένα μου κόβεται η πνοή
Και πλημμυρεί στα μάτια μου το δάκρυ,
Σάν είδα, πως και σύ μας άφηδες
Και φτερωτός τα ούρανια πήρες μάκρη,

Πυκνές φωνές, σχαρήκια, άκούω τριγύρα
Να μου ζητούν για τη γραφή, που πήρα
1904.

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ

Τώρα ύστερα μου έτυχε έρκακρία να σεργιανίσω ένα μηχανικό μηχανισμό που όχι μονάχα φωτογραφεί τηλεγράφημα, παρά είναι κι ο γληγορώτερος τηλεγραφητής του κόσμου. Και σιμά στη γληγοράδα του, άπορείς και με τον τρόπο που δουλεύει. Είναι σοφισμα διό Ουγγρων, του Ίωσήφ Ίννα, που ο καημένος πέθανε μόλις μας ξετέλειωσε το μηχανήμα του, και το συνεργάτη του Ανατόλη Πολάκ. Το τηλεγραφικό τούτο σύστημα κρατάει άναστατωμένο όλο τον επιστημονικό κόσμο Έβρώπης κι' Αμερικής, και τ' αγγλικά ταχυδρομεία λογαριάζουνε άμέσως να το παραδεχτούν.

Κάθε τηλεγράφημα κατά τα σημερινά συστήματα περνά τρία σκαλοπάτια. Πρώτα πρέπει κάθε γράμμα να μεταφερθεί σε σημάδια αντίστοιχα, και στα σημάδια σε κινήματα που παράγουν κύματα ηλεκτρικά. Έπειτα τα κύματα πρέπει να σταλθούνε στην σταθμό όπου είναι να παραδοθεί το τηλεγράφημα. Τρίτο σκαλοπάτι είναι τα κύματα εκεί να ξαναγίνουν κινήματα που διατερούνται πάλι τ' αρχικά σημάδια, απ' όπου γράφονται οι λέξεις στα συνειδημένα ψηφία της γραφής. Ο τηλεγραφισμός έτσι καταντά άργουλή δουλιά, περιορισμένη από τη γληγοράδα που στον αρχικό σταθμό γίνονται τα σημάδια και που στο αντίκρυνο σταθμό ξεσηκώνονται από τον υπάλληλο που τα λαβαίνει. Από τα τωρινά συστήματα, του Μόρσου ο μηχανισμός είναι πέρα πολύ άργος, του Χιούκ (Hugues) στέλνει ως 1200 λέξεις την ώρα. Τού Χήστωνα (Wheatsstone) το σύστημα (που κατά την αρχική άκρη τρυπάζ τα σημάδια σε κορδέλλα με το χέρι, κι' άφτά μόνα τους τότες ταξιδεύουν ως στην αντίθετη άκρη και τυπώνονται με κουκίδες και πάβλες) καταφέρνει να δώσει ως 30,000 και 36,000 λέξεις την ώρα.

Μα των Ουγγρων το μηχανήμα που είπαμε σφεντονίζει ως 40,000 και 45,000 λέξεις την ώρα. Να πως γίνεται το θαύμα άφτό τ' άπίστεφτο

Πρώτα πρώτα τρυπάζ σε μια κορδέλλα μερικές τρύπες, που αν και φαίνονται στην αρχή μπρεδεμένες, αντιστοιχούν σε κάθε χρειαστό σημάδι. Άφτό γίνεται με ηλεκτρομαγνητικό τυπομήχανο (typhewvilev) που βγάξει ως 3,000 λέξεις την ώρα. Μπορείς, όπου θέλεις, να το μεταχειριστείς

Κρέων

Αυτό, παιδί μου, πάντοτε νάχης μες στην καρδιά σου,

Όλα να υποχωρούν για σέ στην πατρική τη γνώμη.
Γιατί γι' αυτό κ' οι άνθρωποι άποθυμούνε νάχουν
Παιδικά μέσα στα σπίτια τους, όπου να τους άκούνε,
Πού να έγδικιούνται τον έχτρο μ' ό,τι κακό μπορεί
[γέλοιον]

Και να τιμούν το φίλο τους, ως τον τιμούν οι ίδιοι.
'Αλλ' όποιος έκαμε παιδικά, που δεν τον ώφελθνε,
Σάν άλλο τί μπορείς να πής, παρά πως έχει κέμει
Για τον έαυτό του βάσανα, για τους έχτρούς του
[γέλοιον]

Τη φρονιμάδα το λοιπόν, παιδί μου, μὴν πατήσης
Ποτές από επιθυμίαν, έσύ, για μὴ γυναίκα,
Ξέροντας κύριο άγκυλιάσμα πως θά να καταντήση
Καιιάς γυναίκας συντροφιά για σπίτι και γι' άγάπη
Είναι πληγή χειρότερη, παρά ένας κακός φίλος;
Μά άφού τη ρτύτσης σάν έχτράν, άρρησε αυτήν την
[κόρη]

Νά βοή γυμνή να παντρευτή εκεί στον Άδη κάτω.
Γιατί άφού την έπισα, μονάχα αυτήν απ' όλους,
Πῶ πάτησε στα φανερά τα διαλαλήματά μου,
Δέο θά βγώ ψεύτης τώρ κ' εγώ, παρά θά τη σκοτώσω!

Μά αν δε μ' άκούν οι συγγενείς, ποιός τότε θά μ' [άκούση;

Γιατί όποιος μες στο σπίτι του είν' άντρας τιμημένος,
Αυτός και δικός θά φανή και μες στην πολιτεία.
Και τέτοιος άνθρωπος θαρρώ, πως βέβαια θά να ξέρη
Τό ίδιο καλὰ να κυβερνά, καλὰ να κυβερνείται.
Κι' αν πάλι κάποτε βρεθῇ στην τρικυμία της μάχης,
Πῶς θά να μείνη σύντροφος πιστός κι' άντρειωμένος.
Μά όποιος τους νόμους τους πατά, ή θέλει να προσ-

[τάξη
Σ' εκείνους όπου κυβερνούν, έμένα δέ μ' άρέσει.
Μά εκείνον που τον έστησε ψηλά ή πολιτεία,
Και στα μικρά να τον άκούν και στα μεγάλα πρέπει.
Κ' είναι κακό χειρότερον από την άναρχία;
Αυτή, και πολιτείες χαλνῶ, αυτή, σπίτια ρημάζει.
Αυτή, την άτιμη φυγή γεννά μέσα στη μάχη.
'Αλλ' όποιος είναι φρόνιμος, τον σώζει ή πειθαρχία.
Γι' αυτό να υπερασπίζεται πρέπει κανείς την τάξη,
Κι' ούτε να τον νικῇ ποτέ κανέναν με ά γυναίκα.
Μά αν πρέπει να ξεπέσωμιν, ας πέτωμε από άντρα.
Κι' ας μὴ μας πούν πῶς άδύνατους ποτές από γυναί-

[κες!

Κορυφαίος

Αν δε γελιόμυι τώρα εγώ, από τα γεραστέα,
Μου φαίνονται σά φρόνιμα πως είναι αυτά που λέγεις.

Αἰμων

Πατέρα, οι θεοί το λογικό χρίζουν στους ανθρώπους,
Απ' τα καλὰ τα πράματα καλύτερον απ' όλα.
Και πως δε λες αυτά σωστά, κι' ούτε να πῶ μπορούσα,
Κι' ούτε θά τῷθελα ποτέ. Μά κι' άλλοι όμως μπορούνε
Μιά γνώμη νάχουνε καλή. Μένω λοιπόν μου πρέπει
Για σένα να παρητηρῶ τί λένε και τί κάνουν
Και τί έχουν να κατηγορούν. Γιατί ο λαός ορθάται
Μπροστά σου λόγια για να πῇ όπου δε θά σ' άρέσουν.
Μά τέτοια πράματα μπορώ εγώ κρυφά ν' άκούω,
Πῶς οι πολίτες κλαίγουνε για έτούτηνε την κόρη,
Που χάνεται τῶς' άδικα για έργα δοξασμένα,
Αυτή πουν' άθώτερη απ' όλες τις γυναίκες.
Αυτή όπου δεν άρρησε το φίλτατο άδερρό της,
Όπῶπως στον πόλεμο, χωρίς ταφή να μείνη,
Και τα πούλια και τα σκυλιά τις σάρκες του να φάνε.
Και δεν της πρέπει το λοιπόν χουσή τιμή για ναύρη;
Τέτοια κρυφά παράπονι άπλώνονται στην πόλη.
Όμως εγώ, πατέρα μου, δεν έχω κι' άλλο πράμα,
Από την εύτυχία σου για μὴ πῶ τιμημένο.
Και τ' είναι μεγαλύτερο για τα παιδικά στολίδι,
Παρά πατέρα θαλερός; ή τί για τον πατέρα,
Παρ' ό,τι έχει απ' τα παιδικά; Λοιπόν μες στην
[ψυχή σου,
Κ' εσύ πατέρα, μὴν κρατῇς μιά διάθεση μονάχα,